

VELKÝ PÁTEK

J 12,20-33

Iz 53. kap.

Sestry a bratři,

Velký pátek nás opět přivádí k onomu největšímu paradoxu dějin. Představuje Boha v rukou lidí. Boha v rukou hříšníků. Ta představa může být pro člověka až absurdní. Lidi a hříšníky v rukou Božích, to si dovedeme představit ještě docela dobře. Ale Boha v rukou hříšných lidí? To je skutečně něco neslýchaného a nepochopitelného. A přece. Pátek ukřižování je nazván Velkým právě proto, že se v něm něco velikého stalo: Stvořitel všeho se kvůli svému vlastnímu stvoření poddává jeho zlobě. Bůh trpí ve prospěch lidí, a to jejich vlastní rukou a jejich vlastními hříchy. Trpí od člověka pro člověka. Člověk se proti Bohu proviňuje tím největším možným způsobem, ale navzdory tomu to člověku přináší největší odpuštění a milost. Události Velkého pátku jsou skutečně plné pozoruhodných paradoxů: něco zdánlivě absurdního, zdánlivě protimluvného se stává nejmocnější a nejkrásnější zvěstí, jakou kdy tento svět slyšel. *Bláznovství kříže*

Udivující Bůh Velkého pátku je nám představen i v našem dnešním čtení z ev. podle Jana. Vracíme se v něm do situace krátce před Ježíšovým ukřižováním. Blíží se velikonoční svátky a do Jeruzaléma proudí Židé ze všech stran. A nejen oni. Četli jsme dokonce o tom, že i Řekové se přišli poklonit Hospodinu. I k sluchu těchto bohobojných pohanů se donesly zvěsti o tomto výjimečném muži, Ježíši z Nazaréta. Rádi by se s ním setkali. Když za ním s touto prosbou Řeků přijdou apoštolé, tak jim Ježíš odpovídá podobenstvím, vystihujícím nadcházející velkopáteční paradox. Ježíš nejprve říká: „*Přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka.*“ Ježíš bude co nevidět oslaven! To je jistě velmi povzbuzující zpráva. To musela být pro apoštoly velmi radostná zpráva. Konečně! Ten výjimečný, pozoruhodný, ale často také odmítaný a nepochopený rabi z Nazaréta konečně dojde své slávy, jaká mu náleží - konečně bude zjeveno jeho božství a stane po pravici svého nebeského Otce v jeho slávě. Hvězdná hodina Ježíšovy slávy přichází. Ježíš sám se za ni zanedlouho pomodlí slovy velekněžské modlitby: „*A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve, než byl svět*“ (J 17,5). Před Ježíšem se otevírají dveře do Boží slávy, kterou opustil, když se stal člověkem. Nyní se navrátí k Otci a bude zjevné, že on, tak často nepochopený, je Boží Syn.

Ovšem radostný tón těchto slov Ježíš hned vzápětí naruší podivnou řečí o **semenu**: „*Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do*

země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek“. Slova o slávě Božího Syna hned vzápětí střídají slova o smrti, a navíc ještě tak záhadně – formou přirovnání k zrnku. Koho se ta slova o umírajícím zrnku týkají, a proč je Ježíš zařadil hned za slova o své slávě? Takové otázky se mohly apoštolům honit hlavou. Z dalšího vývoje událostí je jasné, že když Ježíš mluvil o umírajícím zrnku, mluvil o sobě.

„*Přišla hodina, aby byl **oslaven** Syn člověka*“. Ovšem to, co následovalo nějaké oslavy příliš nepřipomíná: bolestný zápas v Getsemane, Jidášova zrada, zbabělý útěk učedníků, zatčení, bití, Kalvárie a kříž. „*Přišla hodina, aby byl **oslaven** Syn člověka*“. A Syn člověka ... visí mrtvý na kříži. Zvláštní oslava. S takovým druhem oslav by Ježíš v TV show, ani v lidských myslích asi příliš neuspěl. Co to je za oslavu?

A zde je nám právě představen onen udivující Bůh. Bůh paradoxu. Ježíšův kříž znamená zároveň jeho největší slávu a přechod do slávy Boží. Po třech dnech, když byl Ježíš vzkříšen, hovoří se zmatenými a naděje zbavenými učedníky na cestě do Emauz, a říká jim: „*Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci! Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a tak vejít do své slávy?*“ (Lk 24,25n). Utrpení a sláva se v Ježíšově velikonočním příběhu pojí v jedno. Zrno umírá, ale z jeho smrti vzchází bohatý klas. Ježíš umírá, ale z jeho smrti vzchází neskonale požehnaní pro celý svět v odpuštění hříchu a daru života věčného v Boží blízkosti. Sám oslaven vzkříšením pak vchází Ježíš do slávy Otce v nebi, kde žije a kraluje na věky věků.

Udivující Bůh - dobrovolně na sebe beroucí lidskou slabost, hřích a smrt, aby ze smrti a z hříchů člověka vykoupil. Jak pravdivě to vystihuje ap. Pavel v 1K: „*...bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé*“ (1,25). Velký pátek a neděle vzkříšení jsou navěky znamením, že slabost Boží byla tou jeho největší silou a slávou, jakou svět, kdy poznal.

Všimněme si ovšem, že Ježíš v tom podobenství o zrnku nezůstává jen u sebe. Ano, on je jím na prvním místě. Jeho smrt přináší požehnaní všem. Ale jeho pohled je tam soustředěn i na nás, na jeho učedníky. I nás chce zapojit do toho tajemného paradoxu smrti a ještě bohatšího života: „*Kdo miluje svůj život, ztratí jej; kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný. Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce*“. Tajemství Velkého pátku je do určité míry vzorem i pro nás. Vzorem, jak zacházet se svým životem.

Ježíš miloval Otce více nežli svůj život, proto byl ochoten přinést svůj život Otci jako oběť. My často milujeme více svůj život než Boha, a proto

pro něj nejsme dost dobře použitelní, a ani nejsme schopni přijímat jeho požehnání plně. Plnost Božího požehnání je tu pro ty, kdo jsou připraveni plně se mu vydat. My se, ale někdy bojíme vložit zrno do země, vydat se Bohu se vším všudy. Bojíme se, že něco ztratíme. Ano, kdo se vydá Bohu, skutečně leccos ztrácí (nadvládu nad svým životem), ale neskonale víc od Boha přijímá, nakonec život věčný. Je to otázka odvahy víry. Tak jako věříme, že zrno vhozené do země přinese úrodu, tak věříme, že když svěříme zrno svého života do půdy Božích rukou, vzejde z něj bohatá úroda užitečná Bohu, nám, i lidem kolem nás.

Závěr

Velký pátek - den velkých Božích paradoxů. Stvořitel se vydává všanc svému stvoření; trpí jeho rukou a jeho hříchy. A z této Boží slabosti se zjevuje oslňující Boží sláva - sláva vykoupení, odpuštění a daru věčného života pro všechny, kdo věří.

A do tohoto pozoruhodného tajemství Velkého pátku jsme zváni i my. A to tak, abychom se ani my nebáli v důvěře svěřit své životy do Božích rukou a do Boží vůle. Získáme tím mnohem víc, než kdybychom svůj život úzkostlivě drželi ve svých rukou.